

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 153/2010-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť M. J., P., t. č. vo výkone trestu D., zastúpeného advokátom Mgr. J. L., T., vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prezumpciu neviny zaručeného v čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na prezumpciu neviny zaručeného v čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 1 T 268/2008-232 z 26. júna 2009 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 3 To 75/2009-353 zo 14. januára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. marca 2010 doručená sťažnosť M. J., P., t. č. vo výkone trestu D. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou

namietal porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prezumpciu neviny zaručeného v čl. 50 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na prezumpciu neviny zaručeného v čl. 6 ods. 2 dohovoru rozsudkom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 T 268/2008-232 z 26. júna 2009 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 To 75/2009-353 zo 14. januára 2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 1 T 268/2008-232 z 26. júna 2009 uznaný vinným zo spáchania zločinu lúpeže formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 188 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní sedem rokov.

Proti rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré krajský súd uznesením č. k. 3 To 75/2009-353 zo 14. januára 2010 ako nedôvodné zamietol.

Podľa názoru sťažovateľa tak okresný súd, ako aj krajský súd svojimi rozhodnutiami porušili jeho základné právo na súdnu ochranu, právo na spravodlivé súdne konanie, prezumpciu neviny a v súvislosti s tým aj základné právo na osobnú slobodu.

Sťažovateľ je presvedčený, že *„hodnotenie dôkazov vykonané v rozsudku OS Prievidza... ako aj v uznesení KS v Trenčíne... je v extrémnom rozpore s dôkazmi vykonanými pred nimi, teda skutkové zistenia a z nich vyplývajúce právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými dôkazmi – v dôsledku čoho došlo k porušeniu... práv a slobody. ...*

V prvom rade by som chcel poukázať na výpoveď svedka R. S., ktorý ma mal podľa súdu prvého stupňa ako aj odvolacieho súdu jednoznačne usvedčiť zo skutku, ktorý mi bol kladený za vinu... V súvislosti s touto výpoveďou sťažovateľ vytyka súdu prvého stupňa, ako aj odvolaciemu súdu, že vzhľadom k výpovedi svedka... pri konfrontácii so mnou v

prípravnom konaní dňa 21. 05. 2008... mali všeobecné súdy s ohľadom na zásadu prezumpcie nevinny o to opatrnejšie hodnotiť hodnovernosť jeho výpovede, čo však neurobili. ... svedok vlastne priznal, že jeho predošlá výpoveď, v ktorej vypovedal, že som spolupáchateľom vyššie uvedeného skutku s ním bol ja, bola účelovo klamlivá v snahe privodiť mi trestné stíhanie, za skutok, ktorý som nespáchal, len preto, lebo som mu... nepotvrdil alibi, čo sa samozrejme už pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní snažil poprieť. ... Oba všeobecné súdy tak mali vzhľadom k vyššie uvedenému vyhodnotiť výpoveď svedka R. S. ako nehodnovernú a účelovú. Hodnovernosť výpovede tohto svedka bola navyše spochybnená aj výpoveďou svedka P. M. ... Odvolací súd však aj po tejto výpovedi považoval výpoveď svedka R. S. za hodnovernú a v súvislosti s hodnotením výpovede svedka P. M. uviedol, že jej objektivnosť je prinajmenšom sporná, avšak práve aj toto nejednoznačné hodnotenie hodnovernosti výpovede svedka P. M. vyvoláva závažné pochybnosti o hodnovernosti výpovede svedka R. S. ... a tým skôr ju mal odvolací súd považovať za nehodnovernú a účelovú...

V nadväznosti na to, nehodnovernosť a účelovosť výpovede svedka R. S., vyvoláva závažné pochybnosti o hodnovernosti výpovedí jemu blízkych osôb, priateľky R. D. a jeho matky A. S. Tá je navyše u svedkyne R. D. spochybnená aj tým, že jej tvrdenia nepotvrdila svedkyňa V. M. (ktorej výpoveď však nebola vôbec všeobecnými súdmi vyhodnocovaná...), preto záver oboch všeobecných súdov o hodnovernosti jej výpovede je absolútne nepresvedčivý. ...

Pokiaľ ide o výpoveď svedka – poškodeného – J. J., túto považoval súd prvého stupňa za účelovú v môj prospech..., hoci tento záver ničím bližšie neodôvodnil a ani ho nemožno zo žiadnych skutočností vyvodiť. ... Vzhľadom na uvedené, tak bol záver súdu prvého stupňa (potvrdený aj odvolacím súdom) o nehodnovernosti výpovede poškodeného absolútne nedôvodný. Výpoveď mojej matky... bola súdom prvého stupňa označená za účelovú, s poukazom na jej snahu pomôcť mi, avšak odvolací súd v súvislosti s ňou v uznesení už len konštatoval, že jej objektivnosť je prinajmenšom sporná, avšak práve aj toto nejednoznačné hodnotenie hodnovernosti jej výpovede vyvoláva ďalšie závažné pochybnosti o správnosti skutkových zistení, ku ktorým dospel súd prvého stupňa, potvrdený odvolacím súdom. ...

V súvislosti s výpoveďou M. M. ... uvádzam, že hodnovernosť jej výpovede je podľa môjho názoru spochybnená jej písomným podaním zo dňa 25. 06. 2009, v ktorom potvrdila, že jej usvedčujúca výpoveď bola motivovaná snahou pomstiť sa mi z dôvodu, že som sa rozišiel s jej dcérou...

Okrem toho je nutné konštatovať, ako vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvého stupňa tak i vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu, absenciu akéhokoľvek hodnotenia ďalšej skutočnosti, ktorá dotvára rámec posudzovanej veci, a tou je výpoveď svedkyne V. M.

S poukazom na... uvedené, s prihliadnutím aj na ďalšie nepriame dôkazy, o ktoré opreli všeobecné súdy svoje rozhodnutie o mojej vine, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní... a ktoré pri spochybnení vyššie uvedených dôkazov nepreukazujú moje spolupáchateľstvo na predmetnej lúpeži, som teda jednoznačne presvedčený, že hodnotenie vyššie uvedených dôkazov bolo zo strany oboch všeobecných súdov nepresvedčivé a skutkové zistenia oboch vyššie uvedených rozhodnutí všeobecných súdov sú tak nedôvodné, pri oboch rozhodnutiach absentuje ich racionálny charakter a nepredstavujú tak dôveryhodný základ pre rozhodnutie o treste odňatia slobody, ktorý je priamo naviazaný na rozhodnutie o vine.

Pokiaľ ide o hodnotenie dôkazov, procesné predpisy síce ponechávajú voľnosť sudcovi všeobecného súdu, avšak ako už bolo uvedené vyššie, nemôže ísť o úvahu absolútnu, neviazanú na skúsenosťami preverenú pravdepodobnosť určitých skutočností.... Ako súd prvého stupňa tak i odvolací súd nedodržali pri svojom rozhodovaní vysoký štandard pokiaľ ide o hodnotenie hodnovernosti dôkazov samotných a vykonanými dôkazmi nebolo preukázané jednoznačne a s najvyšším možným stupňom istoty, ktorú je možné od ľudského poznania požadovať, t. j. nad akúkoľvek rozumnú pochybnosť, že som to bol práve ja, kto sa dopustil skutku popísaného v skutkovej časti výroku rozsudku súdu prvého stupňa, čo malo za následok porušenie môjho základného práva na spravodlivé súdne konanie zakotveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd... ako aj princípu prezumpcie neviny zakotveného v čl. 50 ods. 2 Ústavy, resp. čl. 6 ods. 2 Dohovoru a z neho vyplývajúceho subprincípu in dubio pro reo, a v súvislosti s tým aj porušenie môjho práva na osobnú slobodu zakotveného v čl. 17 ods. 1 Ústavy. “.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Okresný súd Prievidza rozsudkom č. k. 1T/268/2008-232 zo dňa 26. 06. 2009 a Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 3 To/75/2009-353 zo dňa 14. 01. 2010 porušili sťažovateľovo základné právo podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy a čl. 6 ods. 2 Dohovoru a v súvislosti s tým i sťažovateľovo základné právo podľa čl. 17 ods. 1 Ústavy.

2. Rozsudok Okresného súdu Prievidza č. k. 1T/268/2008-232 zo dňa 26. 06. 2009 a uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 3To/75/2009 zo dňa 14. 01. 2010 sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. M. J. sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 4.000,- EUR..., ktoré mu je povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu:

a) Okresný súd Prievidza vo výške 2.000,- EUR...

b) Krajský súd v Trenčíne vo výške 2.000,- EUR...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

1. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu č. k. 1 T 268/2008-232 z 26. júna 2006

Pokiaľ ide o námietku porušenia označených základných práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu, ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu (čl. 127 ods. 1 ústavy „... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

Podľa § 306 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) opravným prostriedkom proti rozsudku súdu prvého stupňa je odvolanie.

Podľa § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku rozsudok môže odvolaním napadnúť obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka.

Podľa § 307 ods. 2 Trestného poriadku osoba oprávnená podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môže ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie,

ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Z citovaných ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že sťažovateľ sa mohol, a ako z obsahu sťažnosti vyplýva, túto možnosť aj využil, domôcť ochrany svojich práv podaním odvolania proti rozsudku okresného súdu č. k. 1 T 268/2008-232 z 26. júna 2006, o ktorej bol oprávnený rozhodnúť a v konečnom dôsledku aj rozhodol krajský súd.

Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (obdobne IV. ÚS 115/07, II. ÚS 343/09).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu č. k. 3 To 75/2009-353 zo 14. januára 2010

2.1 Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O

arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu namieta predovšetkým porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru), ktoré spočívalo v nesprávnom vyhodnotení jednotlivých dôkazov vykonaných v rámci trestného konania v jeho trestnej veci všeobecnými súdmi. Podľa názoru sťažovateľa skutkové zistenia a z nich vyplývajúce právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými dôkazmi. Sťažovateľ sa v sťažnosti zameral na výpovede niektorých svedkov (a poškodeného), ktoré napokon sám vyhodnotil z pohľadu ich (ne)hodnovernosti, príp. účelovosti, pritom došiel k opačným záverom ako všeobecné súdy. Inak povedané, výpovede, ktoré sťažovateľ považoval za hodnoverné, všeobecné súdy posúdili ako nehodnoverné a účelové, resp. sporné a naopak.

Ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že právo na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie neznamená právo na úspech účastníka v súdnom konaní. V trestnom konaní to znamená, že odlišné vyhodnotenie dôkazov týkajúcich sa ustálenia otázky viny zo strany všeobecného súdu oproti ich vyhodnoteniu obžalovaným nemožno považovať za porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. na spravodlivé súdne konanie (mutatis mutandis napr. II. ÚS 37/01).

Treba konštatovať, že podstatou podanej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s vyhodnotením dôkazov zo strany krajského (ale aj okresného) súdu v súvislosti s tým, že krajský súd dospel k záveru o jeho vine zo spáchania zločinu lúpeže formou spolupáchateľstva, pričom sťažovateľ je presvedčený, že pri správnom vyhodnotení dôkazov by nebolo preukázané, že by sa bol zločinu, za ktorý bol odsúdený, dopustil.

Krajský súd v odôvodnení uznesenia č. k. 3 To 75/2009-353 zo 14. januára 2010, ktorým zamietol odvolanie proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 T 268/2008 z 26. júna 2009, okrem iného uviedol:

„Preskúmaním správnosti postupu konania, predchádzajúceho vydaniu napadnutých výrokov rozsudku odvolací súd nezistil v postupe súdu prvého stupňa chyby, ktoré by už samé o sebe zakladali dôvod pre ich zrušenie.

Okresný súd na hlavných pojednávaniach vykonal vo vzťahu k prejednávánemu skutku všetky dostupné a potrebné dôkazy a záujme zistenia skutkového stavu veci, objasnenia všetkých skutočností významných pre rozhodnutie a na podklade vykonaných dôkazov správne zistil okolnosti, za ktorých obžalovaný... spáchal skutok uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. V odôvodnení rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného i akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. So zreteľom na to, že dôkazy, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd na seba navzájom nadväzujú, navzájom sa podporujú a dopĺňajú, nemal ani odvolací súd – a to ani po doplnení dokazovania o výsluch svedka P. M., ktorý sa v súčasnej dobe nachádza vo výkone väzby v inej trestnej veci – pochybnosti o správnosti skutkových záverov súdu prvého stupňa. Aj keď obžalovaný poprel, že by... poškodeného... fyzicky napadol a následne mu odcudzil rôzne veci a sumu 180,- Sk v hotovosti, vykonaným dokazovaním na hlavných pojednávaniach mu bolo spáchanie skutku jednoznačne preukázané. ... usvedčený bol predovšetkým spontánnou výpoveďou spolupáchateľa..., na ktorej bez akejkoľvek zmeny zotrval aj počas vykonanej konfrontácie s obžalovaným a ktorý pritom veľmi logickým spôsobom vysvetlil, prečo druhú osobu páchatel'a predmetného zločinu spočiatku kryl a označil až po približne jeden a pol roku. Dôvodom bolo jeho očakávanie, že za neprezradenie obžalovaného... mu tento poskytne prinajmenšom materiálne výhody... Z výpovedí vypočutých svedkov pritom už aj okresný súd za najpodstatnejšie považoval práve tie, ktoré opisovali priebeh udalosti najbezprostrednejšie po zadržaní už odsúdeného R. S. Jeho družka R. D. pritom bez podstatnej zmeny výpovedí od začiatku jednoznačne tvrdila, že po tom ako R. S. ... neprišiel domov, telefonovala...

družke obžalovaného... V. M., ktorá jej povedala, že nevie kde je R. S. , ale M. J. je doma a spí, lebo že ich dvoch naháňali policajti a že obžalovaný M. J. ušiel domov. Svedkyňa V. M. pritom pre svojej prvej výpovedi... vypovedala, že na presné okolnosti telefonátu R. D. si už nespomína, ale je možné, že jej telefonovala až ráno, keď Marcel... už bol doma. Svedkyňa A. S. ... vypovedala, že... odišiel jej syn za kamarátom M. J., pričom sa domov nevrátil a hneď ráno jej telefonovala R. D., ktorej sa ona pýtala, či nevie kde R. S. je, pretože neprišiel domov. Povedala jej tiež, že ráno sa na R. S. pýtal aj obžalovaný M. J. s tým, že či sa vrátil domov a kde sa nachádza, pretože ich v noci naháňala polícia a že utiecť sa podarilo len jemu. O R. S. vraj nič nevie a preto to chcel zistiť. Doplnila tiež, že jej syn R. S. jej už predtým... povedal, že trestnej činnosti sa dopustil spolu s obžalovaným M. J. Matka obžalovaného... ju pritom vyhľadávala s tým, že chce pomôcť svojmu synovi a má dokonca vedomosť aj o tom, že išla za poškodeným. S týmito usvedčujúcimi dôkazmi – s výnimkou výpovedí svedkov, ktorí mali blízky rodinný vzťah..., či predpokladaný kamarátsky vzťah s obžalovaným... a najmä z tohto pohľadu je aj ich objektivnosť prinajmenšom sporná – pritom korešpondujú aj svedecké výpovede poškodeného..., svedkov... i M. M. ..., ktorá svoju pôvodnú usvedčujúcu výpoveď bez logického odôvodnenia písomným podaním v priebehu odvolacieho konania zmenila, pričom v inej súvisiacej trestnej veci, v ktorej bol obžalovaný M. J. trestne stíhaný aj pre zločin marenia spravodlivosti..., keď mal od nej žiadať, aby vo veci teraz prejednávanej lúpeže krivo vypovedala v jeho prospech, že lúpež nespáchal s tým, že ak tak neurobí tak ju zabije a mal jej aj na papieri predložiť napísaný text, ktorý sa mala naučiť naspamäť a podľa neho vypovedať na súde – M. M. tiež zmenila výpoveď v jeho prospech a zo záverov znaleckého posudku vypracovaného dvoma znalcami psychiatrami v tejto inej trestnej veci vyplýva, že M. M. po operácii aneurizmy mozgových ciev... trpí poruchou osobnosti organického pôvodu a v súčasnej dobe z dôvodu duševnej poruchy nie jej schopná chápať zmysel trestného konania.

Vychádzajúc potom z takto správne zisteného skutkového stavu nepochybil okresný súd ani keď konanie obžalovaného M. J. právne posúdil ako zločin lúpeže spáchaný spolupáchatelstvom...

Odvolací súd – i po doplnení dokazovania na verejnom zasadnutí o výsluch svedka P. M. – dospel k rovnakým skutkovým zisteniam a právnym záverom ako súd prvého stupňa a osvojil si tiež dôvody a úvahy, ktorými ten rozviedol a vysvetlil svoje zistenia a právne

závery, preto v podrobnostiach len poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku. ...“

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd vo svojom uznesení veľmi podrobne vyhodnotil vykonané dokazovanie a na sporné otázky namietané sťažovateľom dal kvalifikované odpovede. Vôbec preto nemožno tvrdiť, že by bolo rozhodnutie krajského súdu zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Okolnosť, že sťažovateľ má odlišný názor, nezakladá porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru. Ústavný súd preto nemá dôvod zasahovať do záverov krajského súdu. Preto bolo potrebné podanú sťažnosť v tejto časti považovať za zjavne neopodstatnenú, čo bolo dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2.2 Pokiaľ ide o namietané porušenie práva na prezumpciu neviny zaručeného v čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 2 dohovoru, ako aj o namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1 ústavy, sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu nepredložil žiadne dostatočne presvedčivé argumenty, o ktoré by záver o ich porušení oprel. Jedinou argumentáciou bolo tvrdenie o tom, že k ich porušeniu došlo. V podstate však tento záver odvodzuje od porušenia základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Pretože ústavný súd nekonštatoval, že by postupom krajského súdu a jeho uznesením bolo došlo k porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohol vysloviť ani porušenie práva na prezumpciu neviny a ani porušenie základného práva na osobnú

slobodu. V tomto prípade je teda sťažnosť sťažovateľa takisto zjavne neopodstatnená, preto ju bolo potrebné aj v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, neprichádzalo do úvahy rozhodovať o ďalších požiadavkách sťažovateľa (zrušiť rozsudok okresného súdu a uznesenie krajského súdu, vrátiť vec na konanie a priznať sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie), rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základných práv alebo slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2010